

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Η Υγεία χρειάζεται ένα κίνημα. Εστιασμένα και χωρίς να διαπραγματεύεται τα ζωτικά ζητήματα, θα βάζει την δημόσια υγεία πάνω από τις οικονομικές συγκυρίες. Μια υγεία χωρίς φράκτες και αποκλεισμούς. Με δείκτες απόδοσης κοινωνικούς όχι οικονομικούς, με πρόληψη πού να παρεμβαίνει στις νοσογόνες συνθήκες και με δημιουργία όρων διατήρησης της υγείας.

Το δικαίωμα στην υγεία είναι προαπαιτούμενο για μια κοινωνική οργάνωση. Δημιουργεί όρους για αποτελεσματική εργασία, όρους για την επιβίωση.

Είναι αξίωμα αξιοπρεπούς ζωής.

Είναι κοινωνικός πολιτισμός, αν θεωρήσουμε ότι είμαστε σε εξελικτική κοινωνικά, διαδικασία. Η απουσία του είναι κοινωνικός αποκλεισμός.

Η ακύρωση δομών θεραπευτικών και προνοιακών, θα λειτουργήσει σαν φυσική επιλογή με όρους εξολόθρευσης. Σαν Καιάδας.

Μόνο που ο Καιάδας υπηρετούσε ομολογημένη φιλοσοφία μιας κοινωνίας.

Η σημερινή κοινωνική εφαρμογή ισχυρίζεται ότι υπηρετεί την αντίθετη φιλοσοφία από αυτήν που εφαρμόζει.

Υποκρίνεται, ότι υπηρετεί την καθαρότητα, τον εξορθολογισμό, τις πραγματικές ανάγκες του αρρώστου. Χρησιμοποιεί αθέμιτα μέσα προώθησης, χειραγώγησης και προπαγάνδας για να κατευθύνει το κοινό περί δικαίου αίσθημα σε ζητήματα ήσσονος σημασίας, αναγάγοντάς σε κυρίαρχα και ενοχοποιώντας τα ως γεννεσιουργά.

Είναι δύσκολο να πείσει κανείς σήμερα τον βομβαρδισμένο άνθρωπο, ότι αυτό που χάνεται, είναι πιό σημαντικό από την μείωση του μισθού του, από την πιθανότητα να μείνει άνεργος, από το να χάσει το σπίτι του εξαιτίας του δανείου, από το να μην μπορεί να πληρώσει το φροντιστήριο των παιδιών του. Και είναι δύσκολο γιατί οι περισσότεροι, οι πολλοί, είμαστε υγιείς.

Μια υγιής πλειοψηφία που αποφασίζει για την μειοψηφία των ασθενών, με την ασφάλεια της τωρινής υγείας και χωρίς να υπολογίζει την μεταβλητότητα της συνθήκης αυτής.

Εν τω μεταξύ δεν μπορεί εύκολα να συλλογικοποιηθεί το αίτημα, γιατί την ιατρική φροντίδα δεν την ζητάμε συλλογικά, αλλά ατομικά και μεμονωμένα. Αν εξαιρέσουμε ομάδες χρόνιων ασθενών, όπως οι αιμοκαθαιρόμενοι, οι πάσχοντες από ανοσολογική ανεπάρκεια ή νεοπλασία, οι περισσότεροι ως

ασθενείς δεν έχουμε συλλογική εκπροσώπηση.

Η συλλογική μας εκπροσώπηση, μέσω των Ασφαλιστικών Ταμείων, όχι μόνο δεν διεκδικεί τίποτα για μας, αντίθετα μας εμπαίζει και μας ακυρώνει συνολικά σαν υπάρξεις. Έχει αφήσει τα δικαιώματα και τα συμφέροντα μας στα χέρια της οικονομικής πολιτικής, συνυπογράφοντας ή συναινώντας παράνομα και εγκληματικά σιωπηρά.

Σε κάθε νόμο που μεταβιβάζει οικονομικό φορτίο στα ταμεία, υπάρχει παράγραφος που δηλώνεται ψευδώς η μη επιβάρυνση του προϋπολογισμού των Ταμείων ("δεν προκαλείται επιπλέον δαπάνη σε βάρος του προϋπολογισμού των ασφαλιστικών οργανισμών", δηλώνεται με έμφαση στα ΚΕΝ). Τα ΔΣ των Ασφαλιστικών μας Ταμείων, επέτρεψαν να εφαρμοστούν τα νέα νοσήλια χωρίς να υπάρξει υπογραφή συμβάσεων, με μονομερή εφαρμογή μιας ΚΥΑ και βουβή, άνομη αποδοχή οικονομικής πρακτικής που εξασφαλίζει την μη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού μας συστήματος.

Στην καθημερινότητα της ιατρικής πρακτικής έχουν προκύψει τραγικά προβλήματα. Προβλήματα που έχουν γίνει βραχνάς στο πρωινό μας ξεκίνημα, στις κουβέντες του διαδρόμου, στην όλη αντιμετώπιση του αρρώστου και της ζωής μας, στην άσκηση ασφαλούς ιατρικής.

Καθημερινά ερχόμαστε απέναντι σε μια έλλειψη υλικού, σε ένα σκάρτο υλικό που μας φοβίζει και αδικεί τον άρρωστο, σε ένα φάρμακο που δεν βρίσκουμε και μας αγχώνει, σε ένα όγκο "γραφειοκρατίας" σταδιακά αυξανόμενο με την πρόχειρη εισαγωγή της μηχανοργάνωσης σε όλα τα επίπεδα, σε μια συνεχή αγωνία για το αν θα πάρουμε ποτέ τα χθεσινά, τα σημερινά και τα αυριανά δεδουλευμένα που καθορίζουν για άλλη μια φορά την επιβίωση μας.

Και λιγοστεύουμε συνεχώς.

Από την άλλη, είναι διεθνές κοινωνικό φαινόμενο, απόρροια της καλλιεργούμενης ανασφάλειας, η έλλειψη αξιοπρεπούς μαζικότητας σε κοινωνικές κινητοποιήσεις και δεν θα σταθούμε στο να το εξηγήσουμε με όρους συντεχνιακούς.

Σοβαρή και καθοριστική συνιστώσα για την όποια διεκδίκηση, είναι η διαφοροποίηση στις εργασιακές σχέσεις των λειτουργών του αγαθού της υγείας.

Κοινό αίτημα, όλων μας είναι η ισότιμη, ελεύθερη, ποιοτική και δίκαιη **πρόσβαση και διάθεση του αγαθού της υγείας.**

Θέμα, που είναι πλέον αντιληπτή η αμεσότητα της σχέσης του, με την επιβίωση της ιατρικής δεοντολογίας, του ιατρικού έργου ως λειτουργία επιστημονικά οργανωμένη, αλλά και την δική μας επιβίωση.

Μέχρι τώρα πρόταγμα μας είναι να μην ταλαιπωρηθεί με τις κινητοποιήσεις

παραπάνω, ένας άρρωστος, μέσα σε μια εποχή έντονης οικονομικής ανασφάλειας, όπου το νοσοκομείο φαντάζει καταφύγιο. Περιμένουμε να ακουστεί η φωνή μας και η υγεία να γίνει κοινωνικό πρόταγμα για 11 εκ ανθρώπους.

Η οικονομική εξαθλίωση, όμως, δεν επιτρέπει στο αίτημα που υψώνει η κοινωνία αυτή την ώρα, να περάσει στα κύματα της πολιτικής και κυβερνητικής ακοής.

Η ενεργοποίηση τακτικών υπεράσπισης του δικαιώματος στην υγεία γίνεται επιταγή αναγκαιότητας αλλά και προσωπικής επιβίωσης.

Η οικονομική εξαθλίωση και η ανασφάλεια στην οποία οδηγείται ο λειτουργός υγείας, στοχεύει εκτός των άλλων και στην διαμόρφωση της κοινωνικής του στάσης, απέναντι στα εκβιαστικά διλλήματα του οικονομικού σήμερα κατά την άσκηση της ιατρικής. Μας θέλουν ακυρωμένους, ταπεινομένους, σιωπηλούς και ανεκπαίδευτους, γι αυτό και η ποινικοποίηση της όποιας αντίστασης, έχει γίνει καθημερινή απειλή.

Η ανάγκη ενός κινήματος για το δικαίωμα στην υγεία και την πρόληψη, προβάλλει αμείλικτο. Πριν χαθούν όλα, οφείλουμε να διασφαλίσουμε τους όρους αξιοπρεπούς επιβίωσης των ανθρώπων μας και του μέλλοντος μας.